

363. Hallottuk, Jézus, miképpen hívogatsz

Vad Péter Zsigmond

1. Hal - lot - tuk, Jé - zus, mi - kép - pen hí - vo - gatsz, Si - e - tünk hoz - zád, tud - juk, hogy meg - nyug - tatsz.

3 Vál - lun - kat nyom - ja nagy ter - hünk sú - lya, Fé - lünk, e - rón - ket hogy fe - lül - múlt - ja.

5 Fá - rad - tak va - gyunk, ré - gó - ta e - mel - jük, Mert e - gyütt jött ez a vi - lág - ra ve - lünk;

7 Jé - zus, ter - hünk - től légy sza - ba - dí - tónk, Fá - rad - tás - gunk - ban légy meg - ú - ji - tónk.

2. De mégis, lelkünk e hittal élesztjük: Hogy te, Megváltónk, nem akarod vesztünk;
Hanem magadat adtad érettünk, Életedet letévén helyettünk.
A törvény átka tégedet üldözött, Míg felfüggeszte az ég és föld között,
Tulajdon tested ott feláldozád, E világ bűnét a fán hordozád.

3. Ezért az Atya, magával bennünket Megbékéltetvén, eltörlé bűnünket;
Ellenségiből tett fiaivá; Szent Fia örökös társaivá;
Jézus! te halállal tévén eleget, Megengesztelted a földhöz az eget;
Általad – amit más nem tehetett – A teljes váltság elvégeztetett.

4. Azért már minket éleszt és vigasztal Ez az általad rendeltetett asztal;
Mely annak nyilvánvaló tüköre: Véred mint omla, tested mint töre!
Sőt tested jegyét itt nemcsak mutatod, De személy szerint nekünk is átadod:
Zálog ez, hogy van nekünk is jogunk A tőled szerzett jókhoz, Jézusunk!

5. Szállj le most mennyből, életnek kenyere! Tápláld lelkünket az örök életre!
Tudjuk: aki e kenyérből eszik, Soha örökké meg nem éhezik.
Életnek vize! Nyiss magadnak utat, A szomjú hívek keresik e kutat;
Szolgáltasd ingyen az italokat: Oltsd el végképpen szomjúságukat.

6. Óhajtunk, Jézus, egyesülni veled: Úgy lesz szívünk szent, ha te megszenteled.
Adjad hát, hogy mint tagok a főnek, Engedjünk néked, bennünk élőnek.
Olt be magadba, mint jó szőlőtőbe, Hogy jó nedvesség folyjon a vesszőbe,
És légyen szívünk szívednek mása, Éltünkben élted, hogy minden lássa.

7. Adjad: egymás közt legyen egyességek, Akik e közös asztalnál vendégek;
Mert bizony, aki másokat szeret, Csak az eszik itt méltán kenyeret.
Fogjon hát ez az egész gyülekezet Egymással atyafiságosan kezét,
Mert tudjuk: maga a hívogató Úr Jézus nem személyválogató.

8. Megelégítvén lelkünket ez étel, Hálaadással távozzunk innét el,
Mondván: az Úrnak dicsőség legyen, Ki az éhezőt betölti ingyen.
Tartsd fenn, Úr Isten, rajtunk jóvoltodat, Add nekünk immár kegyes válaszodat:
„Bízzál már, fiam, bízzál, leányom, Bűneidet szemedre nem hányom.”

